Митично интервю с Тиаго де Мораеш!

Новини | Култура | на 09.06.2026 06:00

Защо говорим за това?

Наскоро ти представихме книгата „Зверски митове“ на Тиаго де Мораеш. А сега нейният автор дойде тук, в България, и ние успяхме да разговаряме с него!

Не го разбирам!
Така казал синът на Тиаго де Мораеш, когато слушал татко си да му обяснява за Игдрасил – гигантското дърво, което според древните викинги свързвало трите свята – подземното царство, света на хората и света на боговете.Тъкмо закусвали, таткото обяснявал разпалено, а синът му, на седем годинки, казал, че не разбира.

Ха сега де! Друг татко би се отказал. Или би обяснил с още думи. Или би се обидил, че е неразбран!

Тиаго де Мораеш обаче взел една салфетка. Нарисувал дървото и синът му разбрал. После Тиаго си казал, че от тази рисунка става хубав плакат. Прерисувал дървото на лист хартия, почнал да добавя разни богове, обяснителни бележки кой кой е...

А пък после направил още малко такива... и се сетил, че става много хубава книга!

Така се родил Митологичният атлас.

А после и Откривателският. И Историческият. И книгата със „Зверски митове“, която засега е последна от серията на български език. А само преди няколко дни Тиаго де Мораеш дойде и тук, в България! Той беше гост на Софийския международен литературен фестивал за деца и младежи. Вземи една карта (или атлас!) и виж: Тиаго е от Бразилия (това е в Южна Америка). През последните години живее във Великобритания (това е в Европа, но чаааак в другия край). А сега е дошъл при нас. Колко път само, а? И даде интервю специално за „Вижте“.
Там ни разказа и за дървото Игдрасил и салфетката.

Питахме го още дали сам е събрал ЦЯЛАТА информация за своите атласи.

Донякъде. Първо си правих проучванията сам, после имаше експерти – не толкова да проверят дали не съм сбъркал нещо, а да внимават да не обидим някого. Защото древните египтяни вече ги няма, но за някои индиански племена например митовете са част от културното наследство. И аз не исках да усетят неуважение към него – не само в историите, които разказвам, а и в картинките – дали хората се възприемат така, както съм ги нарисувал? Още повече че някои от персонажите са забавни. Като Хеймдалр в скандинавската митология – той пази един важен мост и има цели 9 майки! Доста затруднения ще има, нали? Такива смешки излизат от самите истории.

Когато бях малка, обичах гръцките митове, защото в тях имаше неща, които не се допускаха в детските книги. Боговете се държаха доста безобразно...

Да, хората казват за митовете: „Това е история на културата, значи може“. Когато бях малък, в Бразилия имаше военна диктатура и много неща бяха забранени за казване. Но фолклорът се промъкваше, защото никой не виждаше идеология в него. Затова имах много книги, които не бяха детски, бяха митологии, и в тях имаше много страхотии и може би затова ги харесвах, приятно ми беше да чета нещо, което обичайно не беше разрешено.

Какви митове Ви бяха любими?

В Бразилия имаше много западноафрикански митове заради ужасната търговия с роби от Африка. Хората от Бенин, Андора и Нигерия принадлежат към културата йоруба. И един фотограф беше изследвал митовете им там, а после беше дошъл в Бразилия да види как са се променили тук. И беше направил албум с техните митове и легенди. Имаше омагьосващи илюстрации. Боговете се държаха като хора, понякога грешаха, после се поправяха... и тази книга ми беше много любима. След това се запалих по нибелунгите и скандинавската митология. Харесвах и много истории на местните бразилски племена. Аз просто израснах сред всичко това, не съм го търсил нарочно.

Защо последната книга не е пак атлас? С какво „Зверски митове“ е различна от другите?

В нея има два гарвана, които са като водачи през опасния свят на митовете. Защото в повечето легенди има нещо опасно. Затова книгата е нещо като наръчник за оцеляване. Гарваните минават през всичко и казват: „Не прави това, не прави онова, не ходи тук, не ходи там...“. Ако имах нещо да кажа, можех да го кажа през тях. Например ако някъде има насилие, гарваните може да коментират: „Това е прекалено“ или нещо такова.

При тези книги много ми харесва, че няма нужда да се четат от началото до края. Човек може просто да отвори наслуки, да каже: „А, това звучи интересно“, да чете оттам.

А какви други книги пишете освен атласи?

Истории за едно момиче Трикси, което прави номера на боговете. Малко като в „Пърси Джаксън“. Когато боговете се появят, обикновено нищо хубаво не се случва. Но Трикси е много умна и успява да ги надхитри. В първата книга тя минава през най-различни небеса, във втората – през подземни светове, светове на мъртвите. А другата седмица ще излиза книга за училище за богове, само че всички са измислени. Книгата е много смешна, а аз не исках да се присмивам на боговете на хората, затова си измислих свои собствени.

Какво бихте казали на дете, което ПАК не е разбрало всичко във Вашите книги?

Един френски философ казва: „Ако всички са разбрали урока, значи не е преподаден добре“. Много по-хубаво е да има нещо да те човърка, за да продължиш да го мислиш!

Въпросника към тази статия можеш да решиш онлайн на:
/book/7732-mitichno-intervyu-s-tiago-de-moraesh

Сканирай този QR-код и влез директно във въпросника ->

©"Вижте" е издание на Фондация Гутенберг 3.0. Всички права са запазени